

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2019 roku, wydanym w sprawie z powództwa A. J. i J. J. przeciwko A. L. i A. S. o naruszenie posiadania i zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi postanowił:

1. umorzyć postępowanie w zakresie żądania przywrócenia stanu poprzedniego;
2. oddalić powództwo w pozostałej części;
3. zasądzić solidarnie od powodów A. J. i J. J. solidarnie na rzecz pozwanych A. L. i A. S. kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. przyznać i nakazać wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 2214 zł brutto na rzecz adwokata W. S. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom A. J. i J. J. z urzędu.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli powodowie zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie pkt.2, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie uznając, że powodowie nie ponieśli szkody poprzez nieprawidłowo przeprowadzony przez pozwanych remont dachu i niewłaściwe zabezpieczenie nieruchomości powodów przed zanieczyszczeniami w czasie trwania remontu, to jest że stan faktyczny sprawy nie odpowiada tej normie.
2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 217 § 3 k.p.c. poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu ze zgromadzonym materiałem dowodowym poprzez błędne przyjęcie, że pozwani nie naruszyli nieruchomości powodów podczas wykonywanego remontu dachu oraz, że powodowie nie ponieśli szkody z tego tytułu ani z powodu zanieczyszczeń na nieruchomości.
3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego poprzez pominięcie zeznań świadków W. M. i M. C., a także J. L. w zakresie wielkości zachodzenia dachu na segment powodów to jest co do stanu faktycznego, który z tych zeznań wynika.

W konkluzji skarżący wnieśli o rozpoznanie i uchylenie postanowienia Sądu I instancji o oddaleniu wniosku dowodowego:

- a. powołanie nowego biegłego i przeprowadzenie wnioskowanego dowodu z opinii nowego biegłego sądowego d/s budownictwa;
- b. zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa ewentualnie o:
- c. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego,
- d. przeprowadzenie rozprawy oraz o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jednocześnie oświadczam, że udzielona pomoc prawna nie została opłacona ani w całości ani w części.

Na rozprawie w dniu 4 października 2021 roku pełnomocnik powodów popierał apelację. Pełnomocnik pozwanych wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja okazała się bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty nie mogły skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem wskazanie ustalenia za własne, dzieląc również ich ocenę prawną, przeprowadzoną w zgodzie z dyrektywami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. art. 233 § 1 k.p.c. okazał się bezzasadny. Sąd I instancji szczegółowo wskazał w uzasadnieniu orzeczenia przyczyny pominięcia dowodu z zeznań świadków W. M., M. C., oraz odniósł się do zeznań J. L.. Świadek W. M. przedstawiał jedynie swoje opinie na temat fachowości i estetyki prac wykonanych na nieruchomości pozwanych, nie odwołując się do faktów leżących u podłoża tych ocen, a które mogłyby być podstawą ustaleń. Sąd Rejonowy słusznie odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom W. M., że obrys dachu na nieruchomości pozwanych kończył się wcześniej równo z krokwią i został wysunięty dopiero w związku z pracami remontowymi, ponieważ zeznania te pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zdjęć, pism urzędowych, opinii biegłego opartej na wnikliwych dwukrotnych pomiarach i oględzinach, w tym oględzinach starych śladów z okresu sprzed remontu, a także z zeznaniami pozwanych i wykonawcy remontu świadka J. L., na którego zeznaniach wbrew twierdzeniu skarżących Sąd Rejonowy również oparł się przy dokonywanych ustaleniach faktycznych.

W opinii Sądu Okręgowego Sąd I instancji słusznie pominął także zeznania świadka M. C., który nie posiadał wiedzy o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Warto zaznaczyć, że Sąd Rejonowy dostrzegł, iż świadek potwierdził okoliczność, że grawerowane deski i obróbki były uprzednio wykonane na zlecenie powoda na ścianie sąsiedniej nieruchomości. Zeznania w tym zakresie korelują z ustaleniami biegłego, który wskazał, że uprzednio powód zaingerował w nieruchomość sąsiednią dzięki zgodzie ówczesnego jej właściciela.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się również przy wyrokowaniu naruszenia zasad doświadczenia życiowego. Prawidłowe są ustalenia Sądu I instancji dotyczące zanieczyszczeń spadających podczas remontu na nieruchomość skarżących i ponoszenia przez nich związanych z tym kosztów. Powodowie bowiem nie wykazali by takie koszty ponieśli. Nie złożyli żadnych dokumentów potwierdzających rzekomo poniesione przez nich wydatki. Logiczne jest, że na nieruchomość przy ul. (...) mogły spadać pewne zanieczyszczenia (kawałki styropianu, wełny i trocin), mimo dokładania starań, aby sytuacje takie nie miały miejsca, wynikające z remontu dachu pozwanych, jednak zdjęcia załączone do pozwu ilustrują jedynie niewielkie, „przykładowe” zanieczyszczenia z jednego dnia. Tylko na tej podstawie nie można uznać, że skarżący ponieśli realną szkodę z powodu tych zanieczyszczeń. Mając na uwadze powyższe nie można zgodzić się z powodami, że Sąd Rejonowy naruszył zasadę doświadczenia życiowego nie przyznając im odszkodowania z tytułu wydatków poniesionych na sprzątanie w/w zanieczyszczeń ponieważ skarżący nie wykazali roszczenia co do wysokości.

Niesłuszny okazał się również zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 217 § 3 k.p.c. Choć zgodnie z przepisem art. 217 § 1 k.p.c. (art. 217 k.p.c. uchylony przez art. 1 pkt 79 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. (Dz.U.2019.1469) zmieniającej nin. ustawę z dniem 7 listopada 2019 r.) strona miała możliwość przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów na ich poparcie aż do zamknięcia rozprawy, to jednak jej swoboda w tym zakresie była ograniczona przez przepis art. 217 § 2 i 3 k.p.c. Spóźnione twierdzenia i dowody sąd pominie, zaś sankcji tej nie zastosuje jedynie wtedy, gdy niezgłoszenie ich we wcześniejszym czasie nie było zawinione przez stronę, uwzględnienie ich nie spowoduje zwłoki w postępowaniu albo gdy występują inne wyjątkowe okoliczności. Nadto sąd pominie twierdzenia i dowody, jeśli strona powołuje je jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji dostatecznie wyjaśnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktyczne. Skarżący zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art. art. 217 § 3 k.p.c. próbują jedyne w sposób polemiczny forsować korzystną dla siebie ocenę materiału dowodowego. Sąd I instancji zasadnie oddalił jako wniosek dowodowy powodów o powołanie nowego biegłego sądowego d/s budownictwa. Sąd nie ma obowiązku dopuszczać dowodu z opinii kolejnego biegłego na tę samą okoliczność tylko dlatego, że strona wnioskująca jest niezadowolona z niekorzystnych dla niej wniosków płynących z wydanej już w sprawie opinii. W ocenie Sądu

Okręgowego opinia biegłego ds. budownictwa lądowego K. Ś. sporządzona została w sposób staranny, wnikliwy, jest logiczna, a przede wszystkim spójna z pozostałym materiałem dowodowym, jak w szczególności dokumentacją fotograficzną, czy wynikami postępowania administracyjnego prowadzonego przez Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Przedmiotowa opinia okazała się zatem dowodem wystarczającym dla wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów, a Sąd Rejonowy nie miał żadnych podstaw do uwzględnienia wniosku powodów o powołanie kolejnego biegłego.

Nadto, za nietrafny należało uznać zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że powodowie nie ponieśli szkody poprzez przeprowadzony przez pozwanych remont dachu i sposób zabezpieczenia nieruchomości powodów przed zanieczyszczeniami w czasie trwania remontu. Postępowanie dowodowe zweryfikowało negatywnie twierdzenia powodów o zmianie geometrii i wymiarów dachu w segmencie pozwanych, co potwierdziła przede wszystkim opinia biegłego ds. budownictwa oraz dokumentacja fotograficzna. Sąd Rejonowy zasadnie podzielił również stanowisko Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego, że prace wykonane przez pozwanych mieszczą się w pojęciu remontu zdefiniowanego w art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1409 ze zm. – w brzmieniu obowiązującym w dacie wykonania robót). Poszycie dachowe na nieruchomości pozwanych zostało odtworzone zgodnie ze sztuką budowlaną i założeniami projektowymi, bez uszkodzenia elementów segmentu powodów, w tym samym miejscu i w poprzednim obrysie. Słuszna jest zatem konkluzja, że nie doszło do ingerencji w nieruchomości powodów. Natomiast ingerencji nie stanowi inne wykończenie pasa dociskowego. Należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że wyklucza to przypisanie czynom pozwanych znamion bezprawności.

W tym stanie rzeczy, nie podzielając zarzutów sformułowanych w wywiedzionym środku zaskarżenia, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie artykułu 385 k.p.c. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 1 800 zł ustalono na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 pkt 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

W punkcie 3. wyroku Sąd Odwoławczy orzekł o przyznaniu radcy prawnemu W. S. wynagrodzenia za udzielenie pozwanemu pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Okręgowy wysokość należnego wynagrodzenia ustalił na podstawie § 8 pkt 4) w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1) w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (tj. Dz. U. 2019 r. poz. 68) w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, przyznając W. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skierniewicach kwotę 738 zł, zawierającą podatek VAT w kwocie 138 zł.